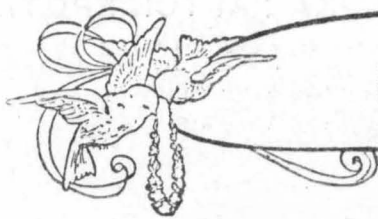
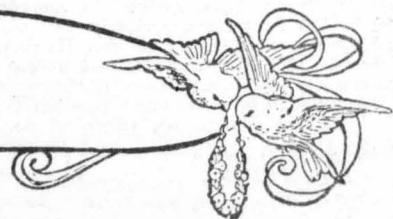

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αυτή τη φορά, τὰ πράγματα εἶνε σκοῦρα! Ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. "Ἄν πέσω στὰ χέρια τῶν ληστών αὐτῶν, με περιμένει χωρίς ἄλλο ἢ τὴν τύχη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βοήθα στὴν ὁδὸ Οὐστ—Φέρου. Ἐνα καλὸ πρωί, ὁλόκληρο τὸ Λονδίνο θὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρέθηκε τρελλός, περιπλανώμενος στοὺς δρόμους. Τί πρέπει νὰ κάνω; Δὲν βλέπω κανένα τρόπο σωτηρίας...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ ἀστεινوميὸς ἀκουσε θόρυβο ἀπὸ μηχανῆς καὶ γυρίζοντας, εἶδε ἕνα μεγάλο πλοῖο ποὺ ἐπλεε πρὸς τὴς ἐκβολῆς τοῦ Ταμέσεως. "Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ φτάσω καὶ νὰ ζητήσω βοήθεια!...

Δυστυχῶς, οἱ πειραταὶ εἶδαν κι' αὐτοὶ τὸ ἐμπορικὸ καὶ μάντευσαν τὴς προθέσεις τοῦ Χόλμς.

— Γρήγορα!... Τραβάτε γρήγορα κορπὶ!... βροντοφωνοῦσε ὁ Μπλάκβηλ. Εἶνε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. "Ἄν ἀνακαλυφθεῖ τὸ μυστικὸ μας, χαθίκαμε!... Μᾶς περιμένει ὁ θάνατος κι' ἡ ἐξορία, ἂν μᾶς ξεφύγουν!... Πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε!... Ἐμπρός!...

"Επειτ' ἀπὸ μισὸ λεπτὸ, ἡ βάρκα τοῦ Μπλάκβηλ βρισκόταν σ' ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπ' τὴν βάρκα τοῦ Χόλμς.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σου, σπιογόνε! οὐρλιαξε ὁ ἀρχιπειρατής κι' ἄδειασε τρεῖς φορὲς τὸ περιστροφικὸ του κατὰ τοῦ Χόλμς.

Ὁ ἀστεινوميὸς ὅμως ἦταν πλαγιασμένος στὸ βάθος τῆς βάρκας κι' ἔτσι ἡ σφαῖρες πέρρασαν ἀπὸ πάνω του, χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξουν καθόλου.

— Τώρα, εἶνε ἡ σειρὰ μου! φώναξε ὁ ἀστεινوميὸς, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἐπάνω καὶ πρὸτεινε τὸ περιστροφικὸ του κατὰ τοῦ ἀρχιπειρατοῦ.

Ἡ διὸ βάρκας εἶχαν διπλαρώσει περὶ ἡ μὴ τὴν ἄλλη κι' ὁ ἀστεινوميὸς ἦταν βέβαιος, ὅτι θὰ σκότωνε τὸ Μπλάκβηλ.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ποὺ ἔβαζε τὸ δάχτυλό του στὴ σκανδάλη τοῦ περιστροφικοῦ, ἐννοίωσε ἔξαφνα διὸ σιδηρένια μπράτσα νὰ τὸν πιάνουν ἀπὸ πίσω καὶ τὸν σφίγγουν με μιά ἀκατανίκητη δύναμι. Συγχρόνως αἰσθάνθηκε κάποιον νὰ τὸν δαγκάνῃ με λύσσα στὸν τράχηλο.

Ὁ ἀστεινوميὸς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μὴ κραυγὴ πόνοι. Ἐννοίωσε κατόπιν τὰ διὸ μπράτσα ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει, νὰ τὸν τραβοῦν πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ τὸν ρίχνουν κάτω. Διὸ πόδια τοῦ πῆσαν ἔπειτα βαρεῖα τὸ στήθος, ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ ἀοράτου ἀντιπάλου του μετατοπίστηκαν στὸ λαυὸ του κι' ἄρχισαν νὰ τὸν σφίγγουν με δύναμι. Ἀμέσως ὁ ἀστεινوميὸς ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπροσδόκητου αὐτοῦ ἀντιπάλου του τὸν Σεγδαρμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε λυθεῖ ἀπ' τὰ δεσμά του κι' ἔσωσε τὸ Μπλάκβηλ.

— Τὸν κρατῶ, κατετάνω!... Τὸν κρατῶ! φώναξε ὁ Σεγδαρμένος στὸ Μπλάκβηλ. Τὸ κρατῶ τὸ λαγωνικὸ αὐτὸ τῆς ἀστεινوميᾶς, στὸ ὁποῖο ἀσυλλόγιστα πρόσδωσα τὰ μυστικὰ τοῦ νηιοῦ μας.

— Ἡ κόλασι νὰ σὲ καταπῇ, ζωὸ! οὐρλιαξε ὁ Μπλάκβηλ. Διόρθωσε ὅμως τὴν ἀνοησία σου,

(Τὸ πῶς ἐνδιαφέρον ἀστεινوميκὸ ἀναγνώσκει)

γιατὶ τὸν ἔπιασε στὴν πὺ κρίσιμη στιγμή... Νὰ σκοινιά, Σεγδαρμένε. Δέσε τον χειροπόδαρά!

Διὸ ἄλλοι πειραταὶ πῆδηξαν στὸ μεταξὺ στὴ βάρκα, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Σεγδαρμένο.

Ἐνῶ δὲ οἱ κακοῦργοι ριχνόντουσαν κατὰ τοῦ Χόλμς καὶ τὸν ἔδεναν, τὸ μεγάλο ἐμπορικὸ πλοῖο περνοῦσε κοντὰ στὸ θέατρο τῆς πόλεως.

Ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ ἀστεινوميκοῦ ἐξαφανίζεταν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ζ'

Η ΠΥΡΩΜΕΝΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς βρισκόταν τώρα στὴ φαλῆ τῶν πειρατῶν τοῦ Ταμέσεως. Τοῦ εἶχαν λύσει τὰ δεσμά του, γιατί ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαφύγῃ. Τὸν εἶχαν σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν σωριασμένα κι' ἀνακατεμένα παντὸς εἶδους ἐμπορεύματα, προερχόμενα σίγουρα ἀπὸ ληστείες. Ἐπάνω σὲ κάσες καὶ σακιά, γεμάτα ἀκόμα, διακρινόντουσαν διάφορα σήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα φαινόντουσαν ἀπὸ ποῖα πλοῖα κι' ἀπὸ ποιὲς ἀποθήκες εἶχαν διαπραχθεῖ ἡ κλοπές.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου βρισκόταν ἕνα τραπέζι, γεμάτο ἀπὸ τ' ἀπομεινάρια ἐνὸς λοικουλεῖου γεύματος. Ἐνας σωρὸς ἀπὸ μπουκάλια ρακῆς φανέρωνε, ὅτι οἱ πειραταὶ τοῦ Ταμέσεως τὴ στιγμή ποὺ ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔφτασε στὸ νησί του, γλεντοῦσαν καὶ διασκεδάζαν.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, διατηρώντας πάντα τὴν ψυχραιμία του, μέτρησε τοὺς πειρατάς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καμμιά τριανταριά. Ἀναγνώρισε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς, γιατί τοὺς εἶχε συναντήσει καὶ ἄλλοτε στὴ μακρινή του σταδιοδρομία ὡς ἀστεινوميὸς. Δὲν φοβόταν ὅμως μήπως ἀναγνωριστεῖ κι' αὐτός, γιατί πάντα καταδίωκε τοὺς κακοποιούς με διάφορες μεταμορφώσεις.

"Ἐξάφνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν οὐμήγειρο παρουσιάστηκε κι' ὁ Μπλάκβηλ. Οἱ πειραταὶ τὸν ἡποδέχτηκαν μ' ἐπευφημίες καὶ ζητωκραυγές. Ἐκεῖνος ὅμως, χωρὶς νὰ τοὺς δῇ σημάσια, κάθισε κοντὰ στὸ τραπέζι.

— Φέρετε ἐδῶ αὐτὸ τὸ σκύλο! εἶπε, δείχνοντας τὸν ἀστεινوميκὸ. Δὲν θὰ μᾶς χασομερήσῃ καὶ πολὺ. Ὡστόσο, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μάθω πῶς κατόρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη μας. Πρέπει ἀπὸ κάποιον διὸ μὲν νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ ἀκατόκιστο σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ντέπφορντ μᾶς χρησιμεύει ὡς ἀποβάθρα.

Ὁ Σεγδαρμένος ἀρπαξε ὃ Χόλμς ἀπ' τὸ στήθος καὶ τὸν ἐσπρωξε ἄγρια ὡς τὸν ἀρχηγό του.

— Δὲν μᾶς λές λοιπόν, ποιὸς εἶσαι; ρώτησε ὁ ἀρχιπειρατής, ἐξετάζοντας ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια τὸ Χόλμς. Σπαίρνεις; Ἐννοία σου καὶ σὲ ξερω καλά.

— Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάν-

ΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Στὰ βάθη τ' ἀσπρωτότιστα,
ποὺ μέσα σου ἔχεις, ἔφη,
ψυχὴ, καὶ σιδηρόκακτρον
δλόγυρά σου χτίσε.

Καὶ φύλαγε τὴ μάγισσα,
τὴν Ἀρμονία, κλεισμένη,
μακρὰ ἀπὸ τ' ἄλλοῦρωρο
τὸ μάτι, ποὺ βασκαίνει.

Ν' ἀκοῦνε τὸ τραγοῦζι σου
νεράιδες ποὺ περῖνε,
νὰ στέκουν ν' ἀφιγκράζονται
καὶ νὰ ρωτοῦν — τί νῦμαι;

ΛΙΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ